

ма да спя, като заплатихъ въ прѣдплата 80 ст. за нощуването, а съ останалитѣ 20 ст. направихъ една закуска, ужъ, че не съмъ билъ гладенъ. И тъй, азъ бѣхъ вече безъ счупита пара, както се казва. На утрината бѣше недѣля. Станахъ по-късничко отъ обикновеното. Отидохъ въ една сладкарница, кждѣто заварихъ 5—6 момчета—руманчета. Щомъ влѣзохъ поздравихъ ги най-вежливо и сѣднахъ. На бързо за вѣдохъ разговоръ съ тѣхъ. Тамъ носѣше тогава тъй. Праздния ми стомахъ твърдѣ силно протестираше. Обърнахъ се къмъ присѣтствующитѣ съ тия думи: „Господа, вие сте млади, силни, нѣкакъ интелигентни изглеждате, може-би сте ходили по чужбиня, виждали сте много нѣща, пъкъ разбира се и сте чели, обаче трѣбва да признаете, че на свѣта дяволиитѣ не се свършватъ. Азъ знамъ една хитрина, ако щете изкуство я наречете, и съмъ убѣденъ, че твърдѣ много ще ви зачуди“. Въ това врѣме забѣлѣзахъ, че тѣ нѣкакъ се заинтересуваха и ме гледаха съ очудване. Азъ продължихъ: „Видите тамъ на масата пандишпанитѣ! Вземѣте единъ огъ тѣхъ и го подхлупѣте подъ една садлина. Послѣ азъ безъ да пипна захлупката да изямъ питата.“ Всички се изсмѣха. Единъ каза: „гладна кокошка, просо сънува.“ Запитванията, обясненията продължаваха. Почнаха нѣкои отъ тѣхъ да викатъ: „хайде.“ Свърши се. Една пита пандишпанъ лежеше подъ единъ добъръ похлупакъ. Компанията весело се бѣ наредила наоколо масата да пази. Азъ се отгѣглихъ въ едното кюше на сладкарницата и бѣхъ вече нѣколко крачки далечъ отъ жертвата си. Всички ме гледаха очудено. Казахъ имъ, нѣколко огъ тѣхъ да натискатъ похлупката, защото щомъ като забая и питата ще уфейка. Тѣ натискаха. Очитѣ на всички бѣха обърнати къмъ мене. Азъ ужъ бѣбрехъ нѣщо. Устнитѣ ми се полегка движаха. Слѣдъ това наближихъ и извикахъ: „Вижте сега пандишпана тамъ ли е? Тѣ издигнаха захлупката, заинтересовано, а азъ съ най голѣма бързина граб-